

Jógvan
Zachariassen

DOKTARI Í GUDFRØÐI, TÓNLEIKARI
OG RITHØVUNDUR. HANN STARVAST
DAGLIGA SUM SAMKOMULEIÐARI
Í LÍVDINI Í HOYVÍK.

BLOGGAR

Jákup og eg fara út at eta lunch og fyrireika ein temadag, sum vit skipa fyri. Tá vit koma inn á matstovuna, royni eg at fáa samband við ein tænara. Men hon hyggur niður, tí matstovuleiðarin skeldar hana út. Vit hoyra tey: “Hvussu ofta havi eg ikki sagt við teg, at tú skalt rudda borðini, áðrenn tú letur gestirnar seta seg. Tað skuldi ikki verið so torført at mintst, ha? Lat tað ikki henda aftur!”

Hann fer víðari og eg biðji um borð til tveir. Hon tekur tvær matskráir og leiðir okkum til borðið. So gleppur úr henni, “Hann er ein idiotur! Hann hevur júst fingið meira ábyrgd og heldur seg longu vera stjóra. Hann ger, at øll missa hugin at arbeiða her. Ná, men her er eitt reint borð!”

Løtu seinni kemur hon aftur. “Hevur eingin givið tykkum vatn enn? Huff! Eg veit ikki, hví eg skal gera alt arbeiðið her.” Tað er sjónligt, at hon er ørkymlað. “Dávur, kanst tú koma við vatni.” Hann kemur við vatninum og setur tað á borðið. “Veit ikki, hvat hon billar sær inn at rópa soleiðis eftir mær. Eg havi nokk at gera sjálvur,” sigur hann argur.

Nakrar minuttir seinni, kemur hon aftur. “Hvat ynskja tit at eta?” Eg velji salat og Jákup fiskarætt. “Er fiskurin góður?”, spyr Jákup. “Hann er ok”, sigur hon ivandi. Jákup velur salat ístaðin. “Hvat ynskja tit at drekka?” Jákup ynskir Sisu og eg kaffi. Hon er skjót aftur við Sisu, men ongum kaffi. “Tey gloymdu at tendra nýggja kannu

av kaffi. Eg má jú gera alt her, so tað tekur eina løtu.”

Okkara borð er ikki langt frá køkinum og vit síggja, hvussu rættirnir verða settir á diskinn til tænararnar at bera gestunum. Vit hoyra ein tænara siga við ein annan, “Tú tókst mín orðra. Bíða eftir tínunum egna! Næstu ferð koyri eg Tabaskosós á tín mat. Vita so, hvat tipp tú fært!”

Júst somu løtu kemur ein annar tænarari til kokkin og sigur, “Hví tekur tað so leingi at koma við búffunum? Kunnu tit ikki arbeiða skjótari. Also, hvat lærdu tit á kokkaskúla?!”

Tá vit vóru lidnir at eta, var ikki nógv komið burturúr í mun til skipan av temadegnum. “Hvar skulu vit mótast næstu ferð? Ikki her, ha?”, sigur Jákup avgjòrdur. Eitt greitt “nei” frá báðum. Vit avtalaðu at hittast á aðrari matstovu.

Víkuna eftir hittust vit aftur. Matstovuleiðarin tosar við ein tænara, tá vit koma inn. Tá hann sær okkum, sigur hann, “Væl-komnir, mínir harrar! Tveir til lunch?” “Ja,” siga vit. “Sára, vilt tú vísa hesum harrunum til borðið?” Men fyrst ger hann samtaluna við Sáru lidna: “Sára, tú gert eitt gott arbeiði og eg eri glaður fyri at síggja, hvussu væl tú dugir við gestunum. Familjan, sum júst fór, segði mær, hvussu væl úr hondum greitt, arbeiði títt var. Gott arbeiði!”

Sára vísir okkum borðið og vit seta okkum. “Eg vóni tit njóta matin,” sigur hon vin-arliga.

Tá hon kemur aftur, sær hon, at vatn

ikki stendur á borðinum. “Eg fari beint eftir vatni. Ein av læringunum er sjúkur í dag og vit sakna hann veruliga. Hann syrgir altíð fyri vatninum!”

Vit bíleggja matin. Eg skal hava salat og Jákup fisk. “Hatta er ein av mínum yndis-rættum! Fiskurin er frískur og nokk er til, bæði av fiski og øllum góðum aftur við,” sigur hon fríttliga. Hon spyr, hvat vit kunnu hugsað okkum at drekka. Jákup vil hava Sisu og eg kaffi. Hon er skjót aftur við Sisu, men ongum kaffi. “Kaffi er so væl umtókt her, at kannan var næstan tóm. So í staðin fyri at geva tær seinasta dropan úr gomlu kannuni, havi eg sett nýggja útá. So komi eg við frískum kaffi til tín.”

Omaná ynskja vit at deila eina sjokulátakøku. “Áh, tað skilji eg væl. Eg freistist altíð at fáa mær eitt petti, tá eg beri sjokulátakøkuna til gestirnar,” sigur hon við einum smíli.

Tá vit eru lidnir at eta og hava avgreitt temadagin, leggja vit eitt gott tipp eftir okkum. Á veg út, heilsar matstovuleiðarin okkum, takkar fyri og bjóðar okkum væl-komnum aftur skjótt.

Komnir út úr matstovuni, sigur Jákup, “Hatta var eitt gott upplivilsi. Skulu vit ikki hittast her aftur næstu ferð?” Vit eru samdir báðir.

Munurin á matstovunum kemur ikki av sær sjálvum. Munurin er munurin á vánaligari og góðari leiðslu. Leiðsla er týðningarmikil, tí trivnaðurin, arbeiðslagið og tænanastan í eini matstovu, fyrirkøku,

stovni ella samkomu er tengd at leiðslu. Er leiðslan vánalig, atfinningarsom, passiv og uttan mið og mál, kenna fólk seg ótrygg og nýta alla orkuna at hugsa um sítt egna stríð heldur enn um onnur. Er leiðslan góð, eggjandi, virkin og málrættað, kenna fólk set trygg og motiveraði. Yvirskot verður til onnur. Innanhýsis klandur og stríð, styggir fólk burtur og tey koma ikki aftur. Men tá ið gleði og frælsi er í luftini, verða fólk drigin inn og tey hava hug at koma aftur.

Góðir leiðarar lýsa av gleði um av at vera partur av nøkrum, sum er størri enn teir. Teir eru fyrmyndir, tí teir vita, at persónligur karakterur er týðningarmiklari enn avrik. Teir vita at avrik skal til, men stýra uttan at yvirstýra. Teir leggja stór mál, sum eru øllum til frama. Teir útdeligerá ábyrgd og líta á, at arbeiðið verður gjørt við dygd. Teir eru sannførdir um, at trivnaður, samstarv og arbeiðsgleði skapir størri vinning enn bert tann figgjargliga. Teir gleðast um, at tað gongst einum væl og lata øll onnur vita um tað. Teir vegleiða og rættleiða við djúpari virðing, uttan at øll onnur skulu hoyra. Teir fara við starvsfólki sum dýrabærari familju og gestum sum virðismiklum menniskjum. Teir vita, at tað, sum gestirnir uppliva úti á gólvinum, hevur uppruna sín í góðari ella vánaligari leiðslu inni á leiðsluborðinum.